Proletari din toate țările uniți-vă!
La lupta pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII nr. 88 (544) ☆ miercuri 31 octombrie 1956 ☆ 4 pag. 15 bani

Toamna

Deunazi, o precupeață
Gălăgioasă și isteață •
A năvălit la noi pe stradă
Cu mărfurile ei, grămadă:
Ciorchini cu boabe dulci de miere,
Butelci cu must și munți de mere.
Ea nimănui nu cere plată,
Și-așa e putred de bogată...
Altminteri, cum ar îndrăzni
Să risipească mii și mii
De bani din aur și aramă
Pe străzi, prin parcuri, fără teamă?

Sandu **ALEXANDRU**

Ne scriu cititorii

O SCRISOARE sosită de curînd anunță că pionierii de la Școala de 7 ani din comuna Șag — Timișoara au organizat un foc de tabără la care au prezentat un minunat program artistic închinat Lunii Prieteniei Romîno-Sovietice. Programul a cuprins — se spune în scrisoare — cîntece, recitări, jocuri și dansuri în limbile romînă, rusă, germană și maghiară.

MIHAI PETRILĂ de la Școala medie nr. 6 din Iași ne-a trimis o scrisoare în care, prin puține cuvinte, vorbește cu emoție de o zi mare din viața lui. Iată ce scrie el: „Dragă redacție, vreau să-ți împărtășesc una dintre cele mai mari bucurii din viața mea: am primit carnetul roșu de utemist!"...

ȘI ACUM, o veste de la un cititor „supărăcios". După ce ne critică că nu i-am publicat articolele trimise, Virginica Tudor din comuna Popi-Slăvești, raionul Tr. Măgurele, ne anunță: „Toamna se numără bobocii... In toamnă acum, ne-am numărat și noi roadele micului lot experimental. Și, pe scurt, iată ce am adunat de pe cîțiva metri pătrați: 30 kg. fasole, 25 kg. roșii (3 roșii la un kg.) și alte legume.

In ceea ce privește însămînțările de toamnă, ei bine: noi, pionierii, am fost primii pe comună!"

O ULTIMĂ veste, pe care am putea-o intitula „Redacția ajută". Veți vedea despre ce e vorba, citind rîndurile trimise de Ștefan Gîdea din comuna Dracea, regiunea București. (Redacția n-a făcut nici o modificare ortografică!): „Dragă redacție, te rog să mă ierți pentru scrisul incorect ce l-am avut în clasa a VI-a. Iți mulțumesc pentru ajutorul dat în ceea ce privește scrierea corectă și-ți promit că pe viitor mă voi strădui să scriu așa cum m-ai învățat".

...Noi îi dorim lui Ștefan cît mai apropiata îndeplinire a angajamentului!

In clasă e liniște. Elevii stau tăcuți, aplecați asupra băncilor și atenți numai la linioarele pe care le trag pe caietele lor.

Ei, dar nu poți să lucrezi întotdeauna fără să-ți admiri opera. Așa a făcut și fetița din banca I-a, dar acum și-a reluat lucrul plină de seriozitate. Ora de scris-citit este așteptată cu nerăbdare de către elevii clasei a I-a B de la Școala medie mixtă nr. 28 din București.

La o oră de franceză

Străbăteam unul din coridoarele noii clădiri a Școlii medii mixte din Simeria. In dosul unei uși am deslușit vocea unui băiat care poruncea în limba franceză:

— Ouvre la porte! (Deschide ușa!).

Am rămas puțin nedumerită. Or fi la lecția de franceză? Gălăgia însă era prea mare. Sînt, desigur, fără tovarășul profesor... Am intrat.

Am aflat de la ei că sînt clasa a V-a A și că au oră de limba franceză. Am rămas în clasă. Ce am văzut și ce-am auzit în acea oră, am să vă povestesc și vouă.

NOTA 5

Liliana Bugariu a pornit spre tablă cu pași șovăitori. N-o fi știind lecția? — m-am întrebat nedumerită. Apoi a început să citească. Auzind-o cum pronunță cuvintele sigur și corect, mi-am dat seama că Liliana e o fată sîrguincioasă. Au urmat apoi cîteva minute de conversație cu tovarășul profesor; Liliana s-a descurcat foarte frumos.

— Liliana, dă-mi să-ți văd și caietul de cuvinte, i-a spus tovarășul profesor.

Cuvintele erau scrise corect. Și astfel în carnetul ei a apărut nota 5. Pașii șovăitori nu erau altceva decît emoția.

CINE-A VORBIT?...

Tovarășul profesor citea rar lecția nouă. Toată clasa îl urmărea în liniște. Cuvintele necunoscute le scriau pe maculator. La sfîrșit, într-un moment de liniște, s-au auzit niște voci.

— Sînt foarte supărat și trebuie să-i spun.

— Și eu, și eu, a strigat o voce mai subțire.

— Cine vorbește? se întrebau copiii.

— Nimeni.

Intr-adevăr, nimeni nu spusese nimic și totuși cineva vorbise.

— Auziți, vorbește iar.

Toată clasa a întors capul. Caietul Ortansei Stanciu vorbea. Da, da, vorbeau cuvintele franțuzești din caiet pe care Stanciu le scrisese greșit. In loc de „garçon" scrisese „ganso", „uvie" în loc de ouvrier și așa mai departe. Supărate de atîta neglijență din partea Ortansei, acestea s-au revoltat.

INVAȚAM O LIMBA NOUA

La început, cînd elevii claselor a V-a au aflat vestea aceasta, nu toți au primit-o cu bucurie. Unii spuneau că-i prea greu să înveți atîtea limbi străine, alții dimpotrivă, s-au bucurat. Acum însă toți spun că le place limba franceză.

— Dacă o să mă duc vreodată la Festival — spune Tănase Octavian — o să-mi fac mulți prieteni. Știu limbile maghiară, germană, romînă. Acum învățăm rusa și franceza, așa că voi putea să vorbesc cu toți.

— Știți, vecina mea — îmi spune o fată cu cozi groase, castanii, — are o carte de povești în limba franceză. Are poze multe colorate și foarte frumoase. Cred că și poveștile sînt frumoase. Abia aștept să învățăm mai multe cuvinte ca s-o pot citi. Am s-o aduc și colegilor.

Ora de limba franceză s-a terminat. Am ieșit. In urmă, a răsunat într-un glas salutul clasei:

— Bonjour, camarade...

L. RANGA

PRIN PATRIA NOASTRĂ DRAGĂ

Ceva despre suceveni

Oraşul: Suceava. Cei care s-au prins să-i sporească frumuseţea: toate întreprinderile din localitate, tineretul şi copiii. Ce trebuie să se facă: să se amenajeze spaţii verzi în împrejurimi pe o suprafaţă de 36 ha. Cei mai harnici de pînă acum: elevii Şcolii profesionale metal-lemn, care au săpat pentru puieţi 21.000 gropi şi îi ajută pe cei de la Şcoala elementară nr. 1 să-şi îndeplinească partea lor. Concluzie: sucevenii îşi iubesc cu adevărat oraşul.

Comuna nu mai e codaşă

Poate că anumitor leneşi din satul Săvineşti, raionul Piatra Neamţ, prea puţin le-a păsat atunci cînd această comună a fost socotită codaşă în campania de toamnă. Dar comuniştii şi oamenii harnici nu s-au împăcat cu această situaţie. Plini de hotărîre, ei au pornit să repare greşelile şi să îndrepte numele comunei. La îndemnul lor, întreaga comună a răspuns ca un singur om. Fiecare sătean a ţinut să-şi însămînţeze ogorul cît mai repede şi cît mai bine.

In clipa de faţă, mai mult de 80% din suprafaţa plănuită a fost însămînţată.

Comuna nu mai e codaşă. Dimpotrivă.

Minerii

E lucru ştiut că furnalele nu scot oţel dacă n-au... minereu. Acest lucru e bine să-l cunoască oricine, dar, mai întîi de toate, trebuie să-l cunoască minerii. Şi minerii îl cunosc! De pildă, cei de la Ghelar. Ei trimit furnaliştilor hunedoreni din ce în ce mai mult minereu. Brigăzile conduse de Aron Munteanu şi Gheorghe Drăgan se mîndresc cu cifre de 100—150. Ele reprezintă nici mai mult nici mai puţin decît tonele de minereu scoase de către aceste brigăzi peste plan.

O piatră de temelie

Undeva, pe întinsul patriei noastre, s-a pus zilele trecute o piatră de temelie, s-a deschis un făgaş de viaţă nouă: s-a înfiinţat o nouă gospodărie colectivă. Asta înseamnă că 48 de familii au hotărît s-o rupă cu vechile rînduieli ale muncii pămîntului; înseamnă că 48 de familii s-au hotărît să-şi unească forţele pentru a-şi ferici viaţa; înseamnă că acolo, în satul Nedeicu din raionul Hîrşova, sărăcia începe să-şi afle sfîrşitul, aşa cum şi-l află în celelalte 42 de gospodării colective din acest raion.

Doi căpitani

N-a fost uşor de luat o hotărîre. Erau prea multe propuneri. Unii au propus pentru recenzie romanul „Mama" de M. Gorki, alţii — „Aşa s-a călit oţelul" de N. Ostrovski, iar un grup întreg ar fi vrut să se recenzeze „Povestea unui om adevărat" de B. Polevoi...

Dar propunerea care i-a înflăcărat pe toţi a fost aceea a lui Barhard Mirel şi a lui Dumitrescu Constantin. Amîndoi au propus cartea „Doi căpitani" de Kaverin. Doar puţin a povestit Barhard din subiectul cărţii că a cîştigat pe loc entuziasmul clasei.

O săptămînă mai tîrziu, „Cercul literar" al clasei a VII-a de la Şcoala nr. 71 din Bucureşti şi-a inaugurat activitatea prin prezentarea recenziei cărţii „Doi căpitani", recenzie închinată Lunii Prieteniei Romîno-Sovietice.

In aceeaşi zi, în şcoală a fost deschis şi un stand al cărţii sovietice.

EPIGRAMA

Unui elev bătăuş:

Tot bătîndu-i ne-ncetat,
Toţi colegii l-au lăsat
Şi-a rămas azi, singurel,
Să se bată... el cu el!

Cu ochii închişi

— Tăticule, poţi să te iscăleşti cu ochii închişi?

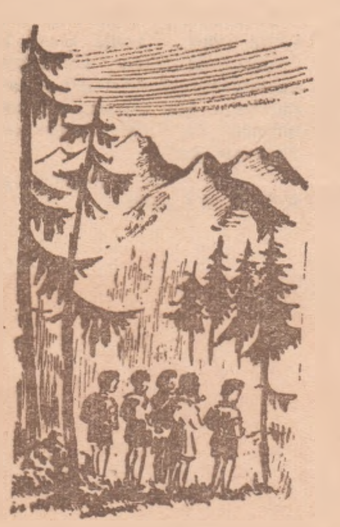
— Fireşte că pot! Dar de ce întrebi?

— Fiindcă vreau să-mi iscăleşti carnetul de note.

Miez de vară în noiembrie

Inceput de noiembrie. Pe străzile Iaşului, vîntul se cam întrece cu gluma, şfichiuind feţele trecătorilor şi mai zburătăcind ici, colo, cîte-o pălărie. E frig şi toamna îşi deşiră amurgul...

Şi totuşi, aici, la Şcoala de 7 ani nr. 18 din Iaşi, sîntem în plin miez al verii. Să nu zîmbiţi cu îngăduinţă şi să ziceţi: „Păi dacă aţi încins soba!". Nu, dragii mei, nu-i asta. E altceva, de două ori minunat: Intîi că trăim de-a binelea, cu tot sufletul, nişte zile şi întîmplări de vară şi al doilea că, fără s-avem sub picioare vreun covor fermecat, noi cîţi sîntem aici...

Dar ce să mai încurc! Mai bine hai, intraţi cu toţii în sala şcolii. Aşa, binişor şi ordonat. Ce aud? Murmure de dezamăgire? Fiindcă n-aţi văzut decît nişte scaune şi nişte copii aşezaţi pe ele? Nu vă pripiţi, rogu-vă! Să ne aşezăm şi noi pe unde putem. Ssst, tăcere, instructoarea superioară, tovarăşa Gavrilescu, a început să istorisească nu ştiu ce. Să ascultăm. Şi vă mai propun ceva: închideţi ochii. E o mică scamatorie. Aşa. Hocus-pocus...

Ei comedie! Sala şcolii 18 a rămas undeva, nu ştiu unde, şi iacătă-ne... la gară. Lume, larmă, înghesuială, mă rog, ca la gară. Intr-un vagon lustruit oglindă şi cu paturi în loc de bănci, se urcă un cîrd de pionieri, cu rucsacuri şi fel de fel de bagaje. Dacă-i numeri, constaţi că sînt 55 cu toţii. Şi dacă-i priveşti atent o să recunoşti în ei pe elevii cei mai buni la învăţătură ai şcolii 18 din Iaşi. Incotro or fi plecînd? Aici î-aici. Dacă vrei să afli, poftim, deschide ochii. Sîntem tot în sala noastră, dar lumina, deodată, s-a stins. Un alt glas, copilăresc, înfiripă mai departe istorisirea instructoarei. De nu ştiu unde vine muzică: un cîntec sprinţar, de excursie. Hocus-pocus... iată-ne în vagon, împreună cu cei 55. Trenul înghite pufăind kilometri, străbate dealurile Bîrladului, podişul Covurlui... Uite şi Lunca Prutului. Ştii ce inundaţii erau odinioară aici. Ia priveşte ce holde mănoase acum! Tac-tac-tac... trenul înghite depărtările. Uite şi lacul Brateş... In vagon s-a încins un campionat de şah. Joacă Donciu cu Petrovici, dintr-a VII-a.

Pe neaşteptate, revenim în sală. Pe peretele din fund, unde văzusem o hartă, se aprinde în întuneric un bec roşu. Sub el scrie: Galaţi. Inseamnă că cei 55 au ajuns la Galaţi. Pe pata albă a peretelui, un aparat nevăzut proiectează imagini din mîndrul port dunărean. Marşul de excursie s-a schimbat în „Valurile Dunării". Asta înseamnă că cei 55 plutesc acum pe bordul vaporului „16 Februarie", către gurile bătrînului fluviu...

Un alt bec roşu s-a aprins: Constanţa. Un alt cîntec se aude şi în el s-a strîns tot murmurul şi toată legănarea mării... Apoi iar (îl auzi, nu-i aşa?) tic-tacul roţilor de tren. Alt bec, mai plin, mai strălucitor ca toate, s-a însufleţit acum. Glasul povestitorului e altul, mai emoţionat. Aparatul nevăzut proiectează pe albul peretelui alte şi alte imagini dragi. Şi cîntecul s-a revărsat cald, ca o mîngîiere: „Bucureşti, Bucureşti..."

Uite Cişmigiul, uite Parcul Libertăţii, uite marile artere... Şi vezi, nu-i aşa, sigur că vezi, cum mîini tinere, de pionieri, pun în tăcere flori albastre, flori sfioase, la locul de tihnă veşnică al lui Mihail Eminescu.

Bucureşti, Bucureşti, iubit şi mare oraş...

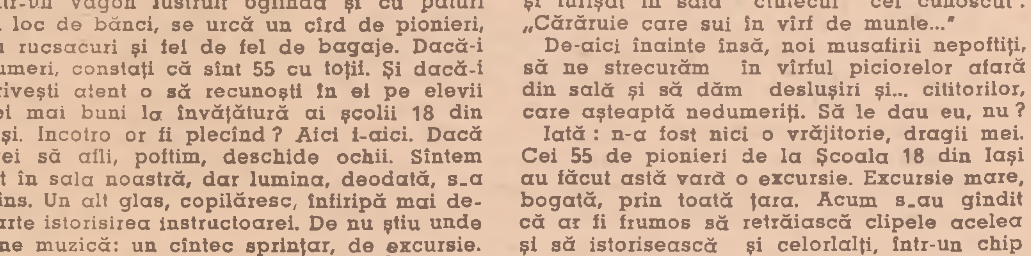
Dar şuierul trenului, chemare zglobie, zoreşte spre gară. Din nou la drum, bravi călători. Spre Bucegi, spre piscuri! Uite, s-a şi furişat în sală cîntecul cel cunoscut: „Cărăruie care sui în vîrf de munte..."

De-aici înainte însă, noi musafirii nepoftiţi, să ne strecurăm în vîrful picioarelor afară din sală şi să dăm desluşiri şi... cititorilor, care aşteaptă nedumeriţi. Să le dau eu, nu?

Iată: n-a fost nici o vrăjitorie, dragii mei. Cei 55 de pionieri de la Şcoala 18 din Iaşi au făcut astă vară o excursie. Excursie mare, bogată, prin toată ţara. Acum s-au gîndit că ar fi frumos să retrăiască clipele acelea şi să istorisească şi celorlalţi, într-un chip original, itinerariul şi întîmplările excursiei. Cum? Cu o hartă, cu nişte beculeţe, cu un aparat de proiecţie, cu un picup şi, fireşte, cu... nişte povestitori buni. Lucrul ăsta nu l-au făcut încă.

Il vor face la începutul lui noiembrie. Eu mi-am îngăduit să anticipez. Poate că n-am fost tocmai exact. Oricum însă, într-o zi de noiembrie, cînd pe străzile Iaşului vîntul se va hîrjoni şi vor cădea picuri îngheţaţi, în sala Şcolii 18 vara va reînvia cîtva timp, cu toate frumuseţile ei, pentru toţi cîţi se vor afla acolo...

Vasile MANUCEANU

FIII SCAFANDRULUI

POVESTIRE IN IMAGINI

TEXT A. WEISS

DESEN IULIAN-MĂLIN

Capitolul VI

Un piscicolog care se ocupă şi de alte lucruri. Submarinul scufundat.

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT

Intrigaţi de lucrurile povestite de Ducu, copiii se hotărăsc să exploreze platoul unde acesta pretindea că-l văzuse pe Milonov ascunzînd un obiect sub un pietroi.

Intr-adevăr, în cercetarea pe care o întreprind, ei găsesc un fir electric, pe care îl dezgroapă şi care îi duce la un aparat de telegrafiat.

Intr-una din seri, puţin după această descoperire, vine, pe o şalupă, o echipă din partea Institutului de Piscicultură, sesizat de o scrisoare pe care copiii o trimiseseră cu cîtva timp mai înainte.

Ei sînt invitaţi pe bordul şalupei, unde fac cunoştinţă cu tînărul piscicolog Ştefan Negru. Acesta îi sfătuieşte să uite povestea caracatiţei albe şi celelalte întîmplări şi să nu se mai ocupe de aceste lucruri. Copiii sînt dezamăgiţi. Ei hotărăsc însă să nu întrerupă cercetările.

In fiecare zi, poştaşul ne aduce scrisori nu numai de la prietenii din ţară, dar şi de la cei de peste hotare. Multe din scrisori vă sînt adresate vouă, dragi cititori, şi sînt mărturii de caldă prietenie. Iată cîteva din scrisorile primite.

* *

Dela prietenii de peste hotare

Iubiţi tovarăşi pionieri,

Locuiesc cu părinţii mei în Republica Democrată Germană. Sînt elev în clasa a VIII-a. Din toate materiile, îmi plac mai mult, limba germană, geografia şi sportul. Imi place de asemeni foarte mult să învăţ şi limba rusă. Vă asigur că în orice împrejurare caut să port cu cinste şi mîndrie cravata albastră de pionier.

Rog pionierii romîni să-mi scrie despre ei, despre şcoala unde învaţă, despre frumuseţea locurilor natale. Eu le voi răspunde cu plăcere.

Al vostru,
Sigrid CORLITZ
Dresden — Gartenstrasse nr. 69 R. D. Germană

Dragi prieteni,

Sînt polonez, mă numesc Majewski Alfred. In prezent sînt elev în clasa a VIII-a. Recent am început să colecţionez mărci poştale. Am mărci din 40 de ţări. Port corespondenţă şi fac schimb de mărci poştale cu colegii din U.R.S.S., R.P. Cehoslovacă, şi chiar din ţara voastră.

Voi învăţaţi la şcoală limba rusă? Dacă învăţaţi, v-aş ruga să-mi scrieţi în această limbă, pentru că mi-ar fi mai uşor să vă răspund.

Vă salut cu sinceritate, colegul vostru din Polonia,

Alfred MAJEWSKI
Wewczyca Wielka
judeţul Kloback — Voevodatul Stalinogrod — Polonia

Dragi prieteni romîni,

In clasa noastră sînt mulţi elevi silitori şi zburdalnici, mai ales băieţii. Eu sînt pionieră de cînd eram în clasa a III-a. Aş vrea să vă povestesc cîte ceva despre oraşul în care locuiesc cu părinţii mei. Oraşul Stalin este o frumoasă staţiune balneară pe malul mării, cu plajă mare şi nenumărate grădini. Aici vin să se recreeze nu numai oamenii muncii din ţara noastră dar şi din străinătate. Aş dori să port corespondenţă cu voi, să-mi scrieţi despre viaţa şi activitatea voastră.

Vă salută
Milena STOIANOVA
Oraşul Stalin—str. Benkovschi nr. 38
R.P. Bulgaria.

Dragă redacţie,

Eu sînt elev în clasa a V-a şi colecţionez mărci poştale. Vă scriu din Polonia şi aş vrea să port corespondenţă cu un pionier care, ca şi mine, strînge mărci poştale. Aş vrea de asemeni adresa unei şcoli cu care să port corespondenţă. Aştept adresa şi răspunsul pionierilor romîni.

Kazimierz WLEKLY GRYBWO
Oficiul poştal Powlowo-Zonskie
judeţul Wagrowiec
Voevodatul Poznan — Polonia.

(Va urma)

Nimic deosebit

Am intrat în clasa a II-a. O clasă curată, frumoasă, cu bănci noi. Pe un perete, nelipsita gazetă.

Tovarăşa învăţătoare face, împreună cu elevele, exerciţii la aritmetică.

— Spune-mi tu, Ileana: am 20 de nuci. Din ele, jumătate le dau lui Nicu, iar jumătate din ceea ce mi-a rămas, lui Ionel. Din acestea mai mănînc eu două nuci. Cu cîte am mai rămas?

Abacul este mînuit cu repeziciune şi răspunsul vine precis:

— Cu trei nuci, tovarăşă învăţătoare.

Urmează apoi lecţia de citire. Copiii citesc fără greş:

„Somnoroase păsărele
Pe la cuiburi se adună,
Se ascund în rămurele,
Noapte bună!"

In recreaţie, copiii se joacă cu multă vioiciune. Insă, în afară de joc, mai sînt şi preocupări foarte serioase. Unitatea se pregăteşte pentru alegeri. De aceea, echipa de dansuri populare şi corul fac repetiţie. Cîntă bine Bodîş Laura la mai multe instrumente, dar în special la acordeon... Iar Nicoară Neacşu, o prietenă a ei, are o voce minunată. Amîndouă au pregătit pentru serbarea ce va avea loc după adunare un cîntec sovietic, în solo, cu acompaniament de acordeon.

Am avut prilejul să stau de vorbă cu Colniceanu Bucura, o fetiţă negricioasă, plină de viaţă. E preşedinta detaşamentului 2. Bucura mi-a povestit multe lucruri despre activitatea detaşamentului ei. De pildă, colectivul de conducere obişnuieşte cu multă regularitate să discute despre învăţătură.

Odată au luat în discuţie cazul elevei Roşu Gheorghiţa. Gheorghiţa vorbea urît cu colegele ei şi nici nu învăţa bine. Pionierele au încercat în cîteva rînduri s-o ajute. Dar ea le amîna mereu:

— Lasă dragă, învăţăm mai tîrziu. Acum hai să ne jucăm.

Pînă la urmă n-a mai vorbit nimeni cu ea. Cîtva timp, Gheorghiţa, care este şi foarte încăpăţînată, a răbdat. Dar apoi, văzînd că toată lumea e împotriva ei, a început să se îndrepte.

Ce mai păţanie a fost şi cu Chirilă Maria! Marioara, cum o numesc fetele, scria repezit. De aceea, făcea numeroase greşeli. Au trebuit să se lupte greu cu ea pînă cînd au reuşit s-o facă să se gîndească la ce scrie.

Ei, acum ne apropiem de sfîrşitul povestirii şi citesc pe feţele tuturor o mirare, de altfel îndreptăţită.

Oare ce ne-ai spus nou şi interesant aici? Doar astea le cunoaştem. Se petrec în fiecare zi la noi în clasă sau în detaşament.

Tocmai aci este faptul minunat că la şcoala despre care v-am scris se petrec aceleaşi lucruri ca şi la voi.

Numai că, dragii mei, copiii despre care v-am povestit sînt cu toţii orbi, iar şcoala despre care v-am vorbit este „Şcoala specială de oarbe din Buzău".

Cu toate acestea, ele trăiesc şi învaţă ca şi voi. Manualele lor nu au poze, pentru că nu le pot vedea. Pe paginile de hîrtie groasă, albă, se găsesc puncte în relief pe care copiii le pipăie şi, după poziţia în care sînt aşezate, îşi dau seama cu ce literă au de-a face.

Orbii învaţă romîna, istoria, matematica, rusa, cei mai mari franceza, engleza. Ei se pregătesc, ca orice copil, să devină folositori patriei. Au multă tărie de caracter, multă voinţă.

Pe feţele tuturor, în pofida faptului că nu văd cerul albastru, norii, soarele şi luna, verdeaţa şi miile de culori ale florilor, adesea răsare zîmbetul şi voioşia.

Nu există jignire mai mare pentru copiii orbi decît să le arate cineva milă sau compătimire.

M-am gîndit să vă dau adresa lor. Poate că doriţi să aflaţi mai multe despre aceste fetiţe. Scrieţi-le la Şcoala specială de oarbe din Buzău, regiunea Ploieşti.

A. WEISS

Corul prietenilor noştri din Buzau

După alegerea colectivelor de conducere ale detaşamentelor, mulţi preşedinţi ne-au transmis prin telefon primele acţiuni ale pionierilor.

● Alo! La telefon detaşamentul clasei a VI-a din comuna Munteni-Tecuci!

In zilele acestea frumoase, ne-am dus în păduricea Balta, din apropierea şcolii, şi-am adunat 20 kg. de măceş. Cînd le-am predat, tovarăşii de la Ocolul Silvic ne-au strîns mîna şi ne-au mulţumit.

Vă informăm că detaşamentul clasei a VII-a a vizitat gospodăria colectivă din comună pentru a vedea cum se însilozează porumbul. Tot la gospodărie, au luat aminte la felul cum se pun la păstrare alimentele pentru iarnă.

● **Aici e Popa Eufrosina, preşedinta detaşamentului nr. 2 de la Şcoala nr. 15 din Galaţi!**

Zilele trecute l-am poftit în mijlocul nostru pe tovarăşul profesor Jelea Florea de la Institutul Agronomic din Galaţi. Nu de mult tovarăşul Florea s-a întors din Uniunea Sovietică. El ne-a povestit despre metrou, despre pavilioanele Republicilor Unionale de la Expoziţia Agricolă din Moscova, despre Universitatea Lomonosov...

● Trimiţi Sibiul? La aparat, detaşamentul clasei a V-a, Unitatea nr. 19.

Detaşamentul nostru a fost în colectiv la filmul „Poemul pedagogic", iar cînd ne-am întors la şcoală am organizat o discuţie asupra filmului.

● Aflaţi că primele acţiuni ale detaşamentelor noastre după alegerea colectivelor de conducere — ne comunică pionierii Şcolii „I. L. Caragiale" din Ploieşti — au fost făcute în cadrul „Lunii Prieteniei Romîno-Sovietice".

Detaşamentul nr. 9 a ţinut o serată literară închinată copilăriei şi vieţii lui Fadeev iar detaşamentul nr. 6 una închinată lui Alexei Tolstoi.

In atenţia participanţilor la concursul de jocuri organizat de revista „Cravata Roşie"

Participanţii la concursul de jocuri organizat de revista „Cravata Roşie" pot trimite dezlegările jocurilor pînă la data de 15 noiembrie 1956.

Rezultatele concursului vor fi publicate în revista din luna ianuarie 1957.

„PAMINT DESŢELENIT" — pictură de F. MALAEV. Expoziţia Unională de Artă Plastică.

Bărbăţie

„...Iar unde vin ei, vine şi viaţa.
Nădejdea, curajul, tovarăşi le sînt.
Cîntecul lor e ca dimineaţa:
Vesteşte o nouă zi pe pămînt".

...Din această strofă închinată de către un tînăr poet romîn comsomoliştilor, răzbate o parte din admiraţia şi prietenia sinceră nutrite de poporul nostru faţă de minunatul tineret sovietic. Intr-adevăr, cunoscînd faptele cu adevărat eroice de care şi-au legat comsomoliştii numele în decursul a treizecişiopt ani, e greu să nu încerci asemenea simţăminte. Şi, de asemenea, înţelegi de ce tineretul din patria noastră caută cu atîta înflăcărare să urmeze pilda comsomoliştilor...

★ ★ ★

Comsomolistul Costenco

Cele povestite mai jos s-au întîmplat în satul Garodnoe din raionul Crasnocutsk, regiunea Harcov.

Era o zi fierbinte de vară. Uliţele satului erau pustii, — toată lumea se găsea la muncă, pe cîmp. Acasă rămăseseră doar copiii. In ziua aceea se nimerise să rămînă acasă şi Iaşa Costenco, un flăcăiandru de vreo 15 ani, secretarul organizaţiei de Comsomol de la şcoala medie din sat. Deodată, el observă ridicîndu-se pale mari de fum deasupra casei colhoznicului A. F. Toreanic. „Incendiu!" — îşi zise Iaşa şi alergă într-acolo. In momentul cînd tînărul ajunse la locul incendiului, ferestrele, uşile şi acoperişul casei erau cuprinse de flăcări. Dinăuntru se auzeau strigăte şi plînsete de copii. Iaşa scoase cerceveaua ferestrei, arzîndu-se pe mîini şi intră în casă. Intr-un colţ al camerei pline de fum el zări doi copii speriaţi, care erau gata să se sufoce de fum. Unul din ei mai ţinea în braţe un copilaş în scutece. In jurul lor, erau împrăştiate beţe de chibrituri.

Fără să piardă nici o clipă, Iaşa Costenco luă în braţe copilul cel mai mic, îl înfăşură în cămaşa sa şi sări pe fereastră. Pielea i se acoperi de arsuri. El ştia că în casă se mai aflau doi copii şi nu era timp de pierdut. Iaşa se aruncă din nou în foc. Din toate părţile au început să se adune oameni cu găleţi de apă. In curînd focul se potoli.

Fapta curajoasă a comsomolistului a primit o înaltă apreciere. Pentru salvarea celor trei copii cu riscul propriei sale vieţi şi pentru curajul de care a dat dovadă, Iaşa Costenco, elev în clasa a VIII-a de la Şcoala medie din Gorodnoe, a fost decorat de Prezidiul Sovietului Suprem al U.R.S.S. cu medalia „Pentru bărbăţie".

ŞTIRI

Multe brigăzi comsomoliste lucrează la hidrocentrala din Bratsk. Prin locurile neumblate ale taigăi se va înălţa o hidrocentrală care va da 22 miliarde kilowaţi-ore energie electrică pe an. Asta înseamnă atît cît produce într-un an hidrocentrala de la Stalingrad împreună cu cea din Kuibîşev.

Tineretul sovietic se pregăteşte pentru Festival. Mii de daruri sînt pregătite pentru oaspeţi. Aşa, de pildă, tinerii de la Cooperativa de covoare din Aşhabad au terminat de curînd un covor de o rară frumuseţe. In mijlocul său este ţesută o insignă roşie de Comsomol şi un porumbel alb.

In Ircutsk a început construirea unui orăşel studenţesc. Se şi înalţă corpurile cîtorva cămine studenţeşti. Orăşelul va avea trei institute: unul de mine, unul de construcţii şi un institut politehnic. Acestea vor avea săli mari de lectură, săli de festivităţi, amfiteatre. De asemenea, studenţii vor avea un stadion, un bazin de înot şi mai multe pavilioane acoperite pentru jocuri sportive.

De vorbă cu pionierii

Comsomoliştilor le place să vină adeseori printre pionieri.

In luna octombrie a avut loc în Republica Moldovenească o întîlnire între pionierii şi comsomoliştii întorşi de pe pămînturile desţelenite. Despre multe au povestit atunci comsomoliştii. Printre altele, ei au povestit că într-o noapte s-a pornit o ploaie grozavă. S-a dat alarma. Intr-o clipă, tinerii au sărit din aşternuturi şi cu pături, cu saltele, cearşafuri şi paltoane, au acoperit grîul abia strîns de cu zi. Astfel, ei au salvat o bună parte din recoltă.

Unul dintre oaspeţi a fost întrebat:

— Dar pionierii de acolo v-au ajutat vreodată?

— Se înţelege... Adeseori pionierii împărţeau poşta, aduceau apă pentru combine. In general, de cîte ori aveau cîte un prilej — ne ajutau. Şi, trebuie să vă spun, ei făceau în aşa fel ca aceste prilejuri să se ivească cît mai des...

„Vă salutăm, dragi prieteni"

Pămînturile desţelenite au rodit anul acesta din plin. Ca recolta să poată fi strînsă cît mai repede, tineri din toate colţurile ţării sovietice au venit să-i ajute pe locuitorii noilor aşezări. Muncitori, muncitoare, studenţi au plecat spre Kazahstan, Altai şi spre multe regiuni ale Siberiei. Alături de aceştia au lucrat şi tineri veniţi din Polonia, Bulgaria, Ungaria, Cehoslovacia şi din patria noastră. Tinerii au muncit împreună, s-au distrat laolaltă şi au trăit clipe de prietenie frăţească pe care nu le vor putea uita niciodată.

„Vă salutăm, dragi prieteni", a spus Iordan Liopa, conducătorul delegaţiei tineretului romîn, adresîndu-se tineretului sovietic. „Ştiu că aţi fi cules recolte bogate de pe pămînturile desţelenite şi fără noi. Dar noi dorim nu numai să vă ajutăm, ci să şi învăţăm de la voi cum să muncim".

Şi într-adevăr în sovhozul „Simferopol" din regiunea Kocetovsk, tinerii romîni au muncit cu înflăcărare alături de prietenii comsomolişti.

Sean Su-iun a venit în Uniunea Sovietică din China, cu cinci ani în urmă; ea a studiat la Institutul Textil. In vara aceasta, Sean Su a terminat Institutul printre primii studenţi şi a primit diploma.

Fotografia o înfăţişează tocmai în momentul întoarcerii la cămin. După cum vedeţi, prietenele moscovite se grăbesc s-o felicite.

TOTUL A PORNIT DE LA UN MOTAN!

POVESTIRE DE AL. O. ZOTTA

Ieri, la cîteva zile după începutul anului şcolar, preşedintele detaşamentului, Mircea Negulescu, a ţinut o dare de seamă asupra activităţii din anul trecut.

Spusele lui Mircea au răsunat într-o neobişnuită linişte. De o asemenea linişte nu avusese parte încă nici o adunare de detaşament acum un an, cînd şcoala era numai de băieţi. Dar acum, cînd devenise mixtă, băieţilor, de ce să n-o recunoaştem cinstit, le venea cam peste mînă să-şi dea în petec faţă de fete.

Dar să revenim la darea de seamă a lui Mircea. Printre altele, preşedintele a spus: „Către sfîrşitul lunii mai, colegul nostru Petrică Mărgărit ne-a făcut o plăcută surpriză: a pus capăt renumitei sale trîndăvii şi a început să vină la şcoală înainte de sunetul clopoţelului! Astfel, de la rubrica: „Melcii clasei" a gazetei de perete au dispărut pentru totdeauna numele şi caricatura lui Petrică Mărgărit".

...Auzind aceste cuvinte, Petrică Mărgărit se foi stînjenit în bancă şi, fără de voie, privirea lui întîlni privirea noii lor colege, Valeria. Fata-i clipi ştrengăreşte dintr-un ochi, iar Petrică îşi duse degetul la buze, cerîndu-i Valeriei să tacă.

De ce să tacă? Pentru că, vedeţi dumneavoastră, cauza lecuirii lui Petrică de meteahna întîrzierii la şcoală era o taină pe care numai el şi Valeria o cunoşteau.

A, nu trebuie să vă gîndiţi la cine ştie ce! Totul a pornit de la un motan!...

. . . .

Da, totul a pornit de la un motan gras şi vărgat, numit Miţoc. Acest motan semăna întrucîtva cu stăpînul său Petrică. Asta nu înseamnă că Petrică era... gras şi vărgat! Dar era la fel de leneş ca Miţoc. Iar Miţoc era la fel de somnoros ca Petrică. Nici unul nici altul nu se dădeau sculaţi în zori. Rezultatul? Miţoc rămînea flămînd pentru că dulăul Zdup mînca toată hrana rezervată special pentru micul dejun al patrupedelor din gospodărie, iar Petrică întîrzia la şcoală. Şi nu aşa, o dată, de două ori pe săptămînă; de şase ori! Caricatura lui, în chip de melc, era nelipsită de la gazeta de perete. A-ncercat el, Petrică, să devină mai harnic, dar n-a reuşit; deschidea la ora şapte ochiul drept, dar, pînă să-l deschidă şi pe stîngul, primul se-nchidea la loc... Ce să-i faci: lenea lungă, noaptea scurtă...

Dar într-o bună dimineaţă, Miţoc, care avea obiceiul să doarmă pe noptiera de lîngă patul stăpînului, a simţit, prin somn un miros ademenitor: miros de peşte prăjit. Trebuie să ştiţi că peştele prăjit este pasiunea lui Miţoc! Sînt sigur că atunci cînd motanul va pieri şi va fi preschimbat în mănuşi, va fi de-ajuns să pui o mănuşă lîngă o tigaie cu peşte prăjit, pentru ca mănuşa să miaune! Dar Miţoc nu era încă mănuşă. Deci, sări cu atît mai mult în sus, simţind mirosul preferat. Şi, în zbuciumul său, răsturnă cana cu apă de pe noptieră drept în capul lui Petrică.

Buimăcit, Petrică strigă mai întîi „ajutor, mă înec!" şi apoi se trezi de-a binelea. Pufni, sudui, dar ia-l pe făptaş de unde nu-i. Aşa că trebui să se rezume la ştersul feţei c-un prosop aspru, care-i fură tot cheful de somn. Privi la ceas: şapte fără un sfert. Pentru un moment, se necăji; odihna lui dura în mod obişnuit pînă la şapte şi jumătate. Apoi se bucură; oricum, azi va ajunge la timp la şcoală!

Se îmbrăcă tihnit şi intră-n bucătărie. Maică-sa rămase înmărmurită.

— Ce-i cu tine? Nu cumva eşti bolnav de te-ai sculat aşa devreme?

— Nu. Motanul. Apa. Motanul a răsturnat cana cu apă în capul meu.

— Deştept motan! se minună mama. Pentru treaba asta înţeleaptă am să-l tratez azi cu o farfurie cu lapte!

Drept răspuns, Petrică pufni jignit, se grăbi să mănînce şi, înşfăcîndu-şi ghiozdanul, ieşi în stradă.

Răcoarea dimineţii îl înfioră plăcut. Păşea calm, fără să-şi scoată sufletul fugind către şcoală, ca-n multe alte dimineţi. Acum n-avea rost să se grăbească; timp berechet!

Şi ce frumoasă era strada... Roua de pe frunzişurile copacilor şi de pe garduri încă nu se uscase; sclipea purpurie în soare. Iar sirenele fabricilor din apropiere îşi trimeteau prin văzduhul senin chemările paşnice. Portiţele curţilor scîrţîiau rînd pe rînd şi oamenii, aprinzîndu-şi ţigările din mers, ieşeau grăbiţi, pentru a se îndrepta către slujbe. Iar lui Petrică îi făcu multă plăcere să-şi potrivească pasul cu al lor. Dîndu-şi importanţa, saluta cînd şi cînd:

— 'neaţa, nea Miroane!

— 'neaţa, Petrică!

Deodată, dînd colţul primei străzi, se trezi în faţa unui spectacol şi caraghios şi neplăcut; o fată sta proptită cu spatele de-o poartă şi se apăra disperată cu ghiozdanul de bombardamentul pe care-l îndreptau asupra ei vreo patru băieţi cu praştii. Noroc că nu trăgeau cu pietre, ci cu corcoduşe crude. Dar, oricum, şi astea dor niţel...

Mai întîi, Petrică începu să rîdă, apropiindu-se de locul bătăliei şi gustînd din plin spectacolul. Văzîndu-l, fata necunoscută strigă dispreţuitoare, deşi era limpede că de-abia se ţinea să nu plîngă:

— Aha, încă unul? Veniţi, laşilor!

Lui Petrică îi pieri zîmbetul şi-i aruncă fetii o privire mînioasă, ca şi cum i-ar fi spus: „Drept cine mă iei?!" Fără a sta prea mult pe gînduri, se strecură între ea şi grupul de ţintaşi.

— Ce-aveţi, mă? Ce-aveţi?

— Da' tu ce vrei? îl luă numaidecît de piept unul dintre băieţi.

— Cum ce vreau? Eu... se bîlbîi Petrică, eu...

Işi dădea seama că-i în primejdie să ia un toc de bătaie, dar nu mai putea da înapoi.

— Cum ce vreau? Asta-i verişoară-mea! S-a-nţeles?

— Ei şi? Poate că vrei să-ţi dăm şi ţie cîteva, vere!

— Sînteţi puternici, ai?

— Sîntem!

— Bine, am să mă lupt cu acela dintre voi care crede că-i mai solid!

Cei patru praştiaşi deschiseră gurile să răspundă, dar le-nchiseră iute la loc. Incă nu ştiau ce să spună, prea fuseseră luaţi repede...

(Va urma)

Redacţia şi administraţia: Bucureşti, Piaţa Scînteii, tel. 7.61.00. 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul Intr. Poligrafică Nr. 2, str. Brezoianu Nr. 23—25.